

45. Karavana roparjev

1 Z u?enci sem pohitel po poti, ki je tudi vodila v Jeruzalem. Toda proti Jeruzalemu se nisem odpravil takoj, temve? sem naredil velik ovinek, in sicer skozi Samarijo in del Galileje; v teh provincah so Me ljudje že ve?inoma poznali, Mi tu in tam pripeljali bolnike, in te sem tudi ozdravil.

2 Pot, po kateri smo potovali, pa je bila precej zapuš?ena in zato manj obljudena, zato smo lahko, ne da bi bili zelo opaženi, pogosto potovali s hitrostjo vetra, tako kot vedno na dolgih poteh.

3 Ko smo se tako že proti poldnevu znašli v Samariji, nas je sre?ala maloštevilna karavana, ki je prek Jerihe potovala v Egipt.

4 Prvi vodja karavane se je ustavil pred nami in nas v grš?ini vprašal, ali se po tej poti pride v Jeriho in od tam v Egipt.

5 Jaz pa sem mu rekel: »Kako si lahko postal vodja karavane, ?e še sam ne poznaš poti?«

6 Vodja je odgovoril: »Doma smo dale? za Damaskom in zdaj smo se prvi? v življenju podali po tej dolgi poti; zato smo se tudi pogosto prisiljeni sem in tja pozanimati, katera pot je prava in najbližja; to pa je tukaj dokaj težavno, saj le redki govorijo naš jezik.«

7 Jaz sem rekel: »Poslušaj, kadar popotnik res ne pozna poti, po kateri hodi, potem je že prav, da se v tuji deželi pozanima, katera pot je prava in po možnosti tudi najbližja; ni pa lepo, da si nas zdaj ustavil pod pretvezo, da ne poznaš poti, ki si jo prehodil vsaj dvajsetkrat. Razlog, zakaj si nas tu ustavil, pa je povsem drug in prav ni? hvalevreden! Ustavil si nas zato, ker domnevaš, da nosimo s seboj skrivne zaklade, ki se jih nameravate polastiti na svojem roparskem pohodu. Toda pri sebi nimamo ni? takega, imamo pa obilo zakladov za dušo in duha. Te pa brez pla?ila damo vsakomur, ki si jih zares želi za rešitev svoje duše.«

8 Po teh besedah je vodja osupnil in Me vprašal s še predrznejšim glasom: »Od kod veš to o nas, kdo nas je izdal?«

9 Tudi Jaz sem odgovoril z mo?nim glasom: »Tebe in tvojih sedemdeset sopotnikov poznam že od rojstva! Tvoje pravo ime je Olgon, vendar tega nikoli ne uporabljaš, temve? se v vsakem kraju predstavljaš le z izmišljenim imenom; tako ravna tudi vsak od tvojih pomaga?ev, zato da bi vas v kraju, ki ste ga oropali, le stežka prepoznali, vas izsledili in izro?ili sodiš?u.

10 Tudi zdaj ne nameravate v Egipt; veste pa, da je v Jerihi velik sejem in s tem bi se tudi radi okoristili. Prav tako veste, da bo, šteto od danes, v štirih tednih v Jeruzalemu slovesna posvetitev templja, ki se je zmeraj udeležijo številni tujci z vsakovrstnimi zakladi in blagom, in tudi od tega si zelo veliko obetate. Toda povem vam: Tokrat bo plen slab!«

11 Vodja, zdaj že zelo jezen, je odgovoril: »?e želite odnesti celo kožo, potem vsepovsod mol?ite o tem, da nas poznate, in se kar najhitreje poberite; kajti tudi jaz vas poznam in vam pri vseh bogovih prisegam, da se bom kar najstrašneje maš?eval, ?e bom izvedel, da ste nas izdali! Res da se preživljamo z ropanjem, vendar nismo morilci, in ?e bi bili, bi se vam zdaj slabo pisalo!«

12 Jaz sem rekel: »?e bi Me poznal, bi Mi rekel: 'Gospod, milosten in usmiljen bodi z menoj, velikim grešnikom, in odpusti mi moje grehe; poboljšal se bom in se spokoril ter se potrudil, da bom krivico, ki sem jo komu storil, kar se da poravnal!' Toda ker Me ne poznaš, nameravaš odlo?no vztrajati v svojih grehih, in Mi prisegaš maš?evanje pri vseh bogovih, ?eprav si jud in poznaš Mojzesove zapovedi. ?e bi bil res Grk, potem ti niti ne bi dovolil, da bi Me ustavil; ker pa si tudi ti Jakobov sin, sem to dopustil, da bi lahko spoznal resnico in da bi za življenje ulovil boljši plen, kakor je ta, za katerega si prizadevate.«

13 Nato je Olgon spravljivo spregovoril: »Povej mi torej, kdo si, da se bom lahko s teboj pogovarjal druga?e!«

14 Jaz sem rekel: »Sem Tisti, ki Mu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji, in oblasti Moje volje so podložne vse stvari; kajti Moja volja je Božja volja, in Moja mo? je Božja mo?, ki ve?no vlada nad vsemi silami in jih obvladuje. Zdaj veš, kdo govori s teboj!«

15 Olgon je rekel: »Oh, oh - kako je to mogo?e?! ?e ti je že dana vsa oblast na nebu in na zemlji, potem bi bil ve? kakor Mojzes in vsi drugi o?etje in preroki; kajti na tej zemlji jim je bila dodeljena le majhna mo?, kot beremo v Pismu. In ti naj bi imel celo vso mo? v nebesih in na tej zemlji? Ah, ?esa takega še nisem slišal iz ust nobenega ?loveka - kaj takega lahko re?e le norec, vendar nisi videti norec in tudi tvoje besede ne zvenijo noro. ?e je v tebi res takšna popolna Božja mo?, nam to pokaži, pa bomo verjeli tvojim besedam in se ravnali po tvoji volji!«

16 Jaz sem rekel: »?e boste lahko mol?ali pred judi v Jeruzalemu in zlasti pred

farizeji v templju in tudi drugih krajih, kamor boste potovali in srečavali farizeje! Kajti na takšne ?loveške izrodke naj ne sveti nebeška luž!
«

46 Roparjevo priznanje

1 Olgon in še nekateri njegovi sopotniki so rekli: »Molžali bomo! Kajti tudi mi kar najhujše sovražimo nenasitne farizeje. Pred tem smo bili vsi pošteni judje in v njihovi službi. Ker smo bili krepki in srčno pogumni in smo tudi poznali Pismo, so nam razlagali zapoved ljubezni do bližnjega takole: Zapisano je sicer, da ?lovek ne sme krasti in ropati in si tudi ne želei posesti bližnjega, vendar se to nanaša samo na odnose med judi. Kdor pa je pameten, pogumen in močan, lahko pogane oropa njihovega premoženja ali jim ga, kakor zna in zmore, nasilno odvzame, in pred Bogom ne greši; prav nasprotno, takšen pogumen in pameten jud Bogu še posebno ugaja, saj Božje sovražnike okrade in jim odvzame premoženje, del tega pa daruje templju. Toda oropanih poganov, razen v skrajni sili, ne sme umoriti, da ne bi zapadel njihovi tiranski postavi, saj so že brez nje judje dovolj zatirani, in bi jih to stiskalo do smrti.

2 In glej, ker smo glas farizejev imeli za Božji glas, smo tudi postali, ne da bi nas pri tem pekla vest, tatovi in roparji; kajti poganom smo kradli in jih ropali - vsaj tako smo sprva mislili - po naročilu Jehove, kakor je tudi veliki kralj David po Božjem ukazu moral Filistejce in še nekatera druga zla poganska ljudstva odstraniti z obližja zemlje. To mu je Bog gotovo štel v dobro, saj je zanj dejal, da je mož po Njegovem srcu!

3 Tudi mi smo dolgo mislili, da smo možje po Jehovovem srcu. Toda ko smo sčasoma ugotovili, da so se zaželi tempeljski duhovniki spozabljati tudi nad premoženjem judov, si prilažati imetje revnih vdov in sirot, prešuštvovali, skruniti dečke in deklice in poenajati še številne druge grozote, smo prenehali verovati v enega Boga in Mojzesa ter se zaželi okorižati - in potem tudi bogati judje niso bili več varni pred nami! Zato smo oblekli grška in rimska oblažila, da bi, kot takšni, pogosto bogatim farizejem in drugim bogatim judom še bolj kot kakšnim Grkom in Rimljanom odvzeli njihovo bogastvo. Toda revnim nismo nikoli nič pobrali, pogosto smo jih celo obdarovali, še zlasti, če smo imeli pred tem bogati rop.

4 Ker si v svoji ?udežni vsevednosti natan?no vedel, kdo smo, in ti tudi moje ime ni bilo neznano, zagotovo tudi veš, da je bilo vse, kar ti zdaj natan?no in odkrito pripovedujemo res, in boš kot moder prerok tudi spoznal, zakaj smo zdaj in že ve? let najhujši sovražniki farizejev in vseh bogatih skrajnih judov. In ?e nam boš zdaj, da bi znova oživili vero v Boga in vate, Njegovega izjemnega odposlanca in izvoljenca, dal znamenje svoje vsemogo?nosti v nebesih in na zemlji, si lahko tudi prepri?an, da te ne bomo nikoli izdali farizejem. Daj nam torej nekaj dokazov svoje Bogu podobne vsemogo?nosti v nebesih in na zemlji!«

5 Jaz sem odgovoril: »Prav, ker ste torej povedali resnico in Mi odkrito priznali, kako je bilo z vami, naj preide vsa vaša krivda nad farizeje - in ti bodo zato deležni tem hujšega prekletstva -, vam odpuš?am vaše pretekle grehe, ?e boste v prihodnje povsem opustili svoje dozdajšnje po?etje in ravnanje ter se kot pošteni judje tudi pošteno preživljali. To boste zlahka uresni?evali, ker ste si že pridobili preobilo zemeljskih sredstev, z njimi pa tudi radodarno pomagajte revnim judom ali poganom - saj so vsi eno. To mi obljubite iskreno in zvesto, in potem vam bom takoj dokazal vse, kar sem vam povedal o Sebi.«

6 Vsi so spregovorili in se bili po prsih: »Gospod, to želimo storiti in tudi bomo storili tako resni?no, kot se zdaj bijemo po prsih in kot resni?no zdaj po Tvoji zaslugi verujemo v Boga Abrahama, Izaka in Jakoba; in najdosledneje bomo izpolnjevali vse Njegove zapovedi, in tako jih bodo izpolnjevali tudi naši otroci in otroci otrok vse do konca sveta, Bog nam pri tem pomagaj!«

47. Preoblikovanje puš?ave

1 Jaz sem rekel: »Naj bo torej tako! Bodite pozorni in ne prestrašite se; nikomur se ne bo skrivil niti las! Glejte, okoli nas je puš?ava, ki meri ve? tiso? juter. Ni drugega kot golo, pusto kamenje, le tu in tam poraslo z napol posušenim trnjem in nekaj osata. Takšna puš?ava je zaradi svoje siceršnje nerodovitnosti morda primerna le za tovarno živino, ki se bo stežka prebijala po pusti in zahtevni poti.

2 ?e jo bom spremenil in jo nato dal v last vam in potomcem, ne bo v svoji zemeljski posesti nih?e prizadet, Vi pa ste se tako in tako ve?inoma zadrževali v tej puš?avi, v njenih številnih razpokah in votlinah; postala je vaše poglavitno

domovanje, to dobro vedo Samarijani in delno tudi Galilejci in Judje, ki mejijo nanjo. Zato boste lahko to pokrajino, tudi ko bo rodovitna in cvetoča, šteli za svojo last, in temu ne bo nihče nasprotoval.

3 Toda še preden bom pred vami blagoslovil to pokrajino za vas, vam moram dokazati, da sem tudi gospodar vseh nebeških moči in sil, zato odprite oči, ušesa in srca! - Razkrijte se, telesnim očem skrite moči in sile Mojih nebes!«

4 Ko sem to izrekel, se je vsem odprl notranji vid. Ugledali so nešteto legij angelov in zaslišali petje hudovitih hvalnic, vendar njihovega pomena njihove duše niso mogle dojeti. In številni najsvetlejši angeli so se spustili predme in klicali Moje ime.

5 Ko so nekdanji roparji to videli, se jih je polotil silen strah.

6 Jaz pa sem jim rekel: »Zakaj se bojite Mojih angelov, ki so mi podložni in bodo vekomaj najbolj blaženi? Samo Jaz sem edini Gospod vsega v nebesih in na zemlji, in sem vam že povedal, da se vam Mene ni treba bati!«

7 Nato so roparji razjahali svoje tovarne živali, se vrgli predme na kolena in Me prosili usmiljenja.

8 Nebeški prizor je trajal približno četrt ure, in med tem sem pred Seboj klicale angele prosil, naj takoj nad to pokrajino sprožijo najmočnejše bliske, veter in nevihta, da bom lahko to puščavo blagoslovil kot rodovitno deželo.

9 Nato se je po Moji volji začel prizor razblinjati, zemeljsko ozračje in nebo pa so prekrili najgostejši oblaki. Niti pol ure ni minilo, ko je z juga pridrvel tako močan orkan, da so Me začeli roparji in celo Moji učenci prositi, naj jih ne pustim umreti.

10 Jaz pa sem rekel: »Mar niste ob Moji strani že velikokrat doživeli kaj podobnega, pa se vam ni nikoli skrivil niti las! Dokler sem ob vas, vi maloverni, katera moč bi vam lahko sploh škodovala?«

11 Učence je Moje pojasnilo spet pomirilo, Nekaj korakov naprej je bila prostorna votlina. Ko je nevihta postajala vse močnejša in ko je tisočim bliskom sledilo tisočkrat tisoč bliskov in so se iz oblakov začele zlivati reke dežja, so roparji

pograbili svoje tovarne živali in se z njimi zatekli v votlino, Jaz pa sem z uenci ostal na planem, vendar nas ni zmožila niti kaplja.

12 Čeprav nevihta ni trajala dlje kot le dobre pol ure, so mogočni bliski več kot za človeka globoko zmleli in pregnetli pusto kamenje vse pušave v sivo ilovnato gmoto; tokovi, ki so drli križemkražem, so napolnili številne jarke in razpoke ter jih ustrezno preoblikovali v njive in vrtove. Neštete druge jame v tleh in votline pa so nevidno izpolnile Mojo voljo, in tako je bila vsa dokaj velika pušava že v slabi uri spremenjena v bujno gorato pokrajino z njivami in vinogradi. Nevihta je ponehala, nebo se je zjasnilo in sonce je s toplimi žarki posijalo na nova zemeljska tla.

48. Gospod blagoslovi pušavo

1 Zdaj so se tudi naši roparji skrušeni prikazali iz votline, ki je nisem dovolil preplaviti in napolniti, in predse sem poklical Olgona.

2 Ko je pristopil še z dvojico svojih prvih sopotnikov, sem mu rekel (Jaz): »Olgon, ali zdaj verjameš, da sem res Tisti, za kogar sem se ti prej predstavil?«

3 Olgon in sopotnika so rekli: »Da, o Gospod, Gospod! Zdaj verjamemo to, in niti najmanj ne dvomimo! Nisi Jehovov izvoljenec, temveč resnični, resnični in zdaj živo navzoči preudoviti On, On - sam! O, bodi milosten in usmiljen do nas, ubogih, in ves čas pred Teboj šibkih grešnikov!«

4 Jaz sem rekel: »Grehe, za katere so krivi farizeji, sem vam že odpustil. Če pa ste se po svoji vesti pregrešili zoper Mojzesovo postavo še proti komu, se z njim pobotajte - in če vam bo odpustil, vam je odpuščeno tudi v vseh nebesih!

5 Če pa vam kakšen trdosrčen človek ne bo hotel odpustiti, naj vam zaradi tega ne bo tesno pri srcu, kajti že vašo dobro voljo bom štel za storjeno dejanje, trdosrčnost pa bo svojo trdosrčnost kot krivdo našel zapisano na svoji obračunski tabli. - Kajti Jaz sem najmodrejši in najpravičnejši sodnik in lahko edini vsakemu najuinkoviteje določim njegovo pravično kazen.

6 Zdaj ko sem vam to deželo podaril, vam je ne more odvzeti noben angel iz nebes, še manj pa kateri človek; toda, kot vidite, je za zdaj še bolj pušobna in

negostoljubna, kot je bila prej, ?eprav je z izrednim preoblikovanjem postala neverjetno rodovitna. Vprašanje je samo, kako jo boste obdelali.«

7 Oldon je rekel: »O Gospod, Gospod! Mislím, da gotovo zlahka in dobro! Glej, o Gospod, Gospod, ko si z najbolj vsemogo?no Božjo voljo Svojega duha ustvaril to zemljo, zaloge semen za nešteto rastlin nisi mogel pripraviti iz ni?esar drugega kot zgolj iz Svoje vsemogo?ne volje. Ti pa si na vekomaj isti, kot si bil na za?etku ?udovitega stvarjenja vse velike zemlje. Osemeni zdaj pokrajino z vsemogo?nostjo Svoje Božje volje in pokrajina bo zanesljivo kar najbolje zasajena. O Gospod, Gospod, tudi tukaj stori tako, in celotna prej najbolj puš?obna pokrajina se bo spremenila v pravi raj!«

8 Jaz sem rekel: »Ali tudi brez najmanjšega dvoma verjamete, da to zmorem?«

9 Olgon je odgovoril: »O Gospod, Gospod! Edino Tebi ni ni? nemogo?e! Kar re?eš, je ve?na resnica, in vanjo verjamemo, in kar ho?eš, se zgodi; Tvojo voljo bomo izpolnjevali tako, kot si jo ljudem razodel po Mojzesu in prerokih. Zdaj smo tudi iz Tvojih ust slišali, kakšna je Tvoja volja, in po njej se bomo dosledno ravnali; toda o, Gospod, Gospod, osemeni to doslej še pusto pokrajino!«

10 Jaz sem rekel: »Torej, naj se zgodi, kakor verujete! Tako kot je bila puš?obna in prazna ta pokrajina, tako puš?obni in prazni so bili tudi vaše srce, ?uti in volja, zaradi popolnega pomanjkanja vere vam je otrdelo srce, da je zdaj podobno kamnitim tlom te puš?ave. Toda v vaših srcih sem prebudil mogo?no nevihto in jih zmeh?al z odprtimi nebesi v vas, s strelami resnice Svojih besed, s pokazano vam mo?jo nevihte Svoje volje in nazadnje še z mogo?nimi o?iš?evalnimi izlivi Svoje ljubezni in usmiljenja; spet sem vas osemnil z veliko resnice iz Božjih ust, in ta vam bo prinesla resni?ne sadove življenja, ?e boste po njej živeli in se ravnali. Tako kot sem vas zdaj v najkrajšem ?asu osemnil z vsakovrstnimi sadeži ve?nega življenja duše, zdaj osemnjam tudi to puš?avo z vsakovrstnimi sadeži za hrano vašega telesa.

11 Sedemdeset vas je, in ko se boste razkropili po vsej pokrajini, boste naleteli na številne hiše, opremljene z vsem. In na vsaki vam bo napisano ime povedalo, kdo je njen lastnik. Kaj kmalu bo pokrajina pred vašimi o?mi ozelenela in se razcvetela.

Zdaj pa pojdite in si oglejte, kaj sem storil za vas!

12 Širite Mojo besedo tudi med pogani, ki bodo pogosto prihajali k vam. Toda o tem ?udežu za zdaj mol?ite, in tudi pozneje o njem ne izgublajte veliko besed, dovolj je, ?e boste rekli, da Bog zmore vse.«

13 Po teh besedah sem se z u?enci spet zelo hitro odpravil naprej, in še preden so se spreobrnjenj roparji ozrli, smo bili že dale? od njih.

49. Prevzem rodovitne kolonije

1 Sedemdeset spreobrnjenih roparjev je po Olgonu sicer izjavilo, da naj bi bili doma dale? za Damaskom, vendar niti to ni bilo res, saj so se z ženami in otroki nastanili v nekaterih težko dostopnih votlinah in jamah v tej pokrajini. Toda na roparske pohode so se pogosto odpravljali tudi v okolico Damaska in se nato s plenom zmeraj vra?ali v to pokrajino, ki jim je dajala najve?je zavetje pred zasledovalci.

2 Ko smo v nekaj trenutkih izginili izpred njihovih o?i in jih je to znova zelo osupilo, so se tudi oni podali dale? v puš?avo, tja, kjer so njihove žene in otroci s svojim imetjem prebivali v težko dostopni veliki jami, ki ji je nevihta bolj prizanesla in je ni napolnila z blatom. Ko se je sedemdeset moških tako hitro vrnilo vanjo, so bili žene in otroci - ki so se še zmeraj tresli od groze in strahu zaradi nenadne silne nevihte -, presene?eni, da so se tako hitro vrnilo, poleg tega brez plena.

3 Moški so jim na kratko povedali, kaj vse se jim je nezaslišanega in ?udovitega zgodilo, in tudi to, da bodo odslej - to so si žene že dolgo želele -, za vse življenje prenehali ropati, ker jim je namesto tega neki ?lovek, prežet z Božjim duhom, podaril nekaj neprimerno boljšega: možnost za ve?no življenje duše, ki odtehta vse zemeljske zaklade.

4 Svojim ?edalje bolj radovednim ženskam in otrokom so pripovedovali o Bogu, ki je kot mogo?ni moški, le s Svojo besedo in voljo prav z opisano silovito nevihto preobrazil nekdanj nerodovitno puš?avo v pravi, rodovitni raj in jim jo dal v nesporno last, in da jih na razli?nih krajih te neko? tako puste pokrajine ?akajo že zgrajene, opremljene hiše, ki jih je zagotovo ustvarila ?ista Božja mo? omenjenega ?loveka.

5 Ko so ženske slišale, kaj so povedali možje, so se hotele kar takoj, ne da bi se obotavljale, odpraviti iskat ?udežne hiše. Moški pa so menili, da to ne bo mogo?e prej kot v treh dneh, ker so razpoke, jarki in soteske še polni blata, v katero bi se zlahka pogreznili in tam umrli.

6 Ko so ženske to slišale, so se vdale; po treh dneh so se odpravili iskat hiše in vsak je našel dolo?eno zase in se tudi takoj vselil vanjo.

7 Hiše pa so bile postavljene tako, da jih popotniki, ki so potovali skozi to pokrajino, niso mogli ugledati z nobene to?ke svoje poti. To je bilo prebivalcem pogodu, saj ni bilo treba popotnikom odgovarjati na njihova tiso?era vprašanja in jim tako prezgodaj razkriti, kako in kdaj so jih prebivalci zgradili in kako so to staro puš?avo naredili rodovitno.

8 Po nekaj tednih je bilo v puš?avi že na vseh krajih opaziti Moj blagoslov, in številni Samarijani in Grki, ki so potovali skozi to nekdanjo puš?avo, so tu in tam zavzeto spraševali, kdo je puš?avo tako obdelal, vendar jim nih?e ni znal odgovoriti Tisti, ki so to vedeli, pa se niso veliko kazali drugim ljudem, sprva sploh ni?. Šele ko so zaceli dozorevati nekateri sadeži, so prišli Samarijani in se zaceli posvetovati, komu naj dodelijo zemljo, ?e že ni postala last kakšnega priseljenca.

9 Tedaj je prišel mimo Olgon z ve? sopotniki in rekel tistim, ki so se tam posvetovali: »Prijatelji, vsa ta širna puš?ava ni bila nikoli nikogaršnja last, tako kot širno morje ni bilo nikoli odmerjeno nikomur. Mi kot judje, ki jih preganjajo farizeji, ker nismo mogli niti hoteli sodelovati pri njihovih zlih namenih, smo to puš?avo dobili za svoje domovanje ter jo zgolj s pomo?jo Gospoda nebes in zemlje naredili rodovitno. Sam Jehova nam jo je dal v nesporno last, zato se vam ni treba ve? posvetovati, kdo naj bo lastnik te rodovitne pokrajine; že zdaj je last sedemdesetih družin, in te so si v njej postavile tudi hiše.«

10 Ko so posvetujo?i se slišali Olgona, so se zdrznili in vprašali rimskega sodnika, kije potoval z njimi skozi omenjeno pokrajino, kaj naj ukrenejo glede tega, saj je ta puš?ava na samarijskih tleh, in naj bi zato Samarijani imeli do nje splošno lastninsko pravico.

11 Toda sodnik jim je odgovoril: »V vseh deželah so pušave že od davnine brez lastnika in ker jih ni nihče kot svojo last prijavil sodniku, je takšna pušava prosta. Kot posest bo tudi pred sodiščem priznana kot lastnina prvemu najboljšemu, ki jo bo razglasil za svojo posest. Ker se ti moški, zaslužni za razcvet nekdanje skrajne pušave, zdaj razglašajo za lastnike, jim bo ta kot nesporna posest priznana tudi pred sodiščem.

12 Kot tisti, ki so obdelali pušavo, ki ni bila pred tem nikogaršnja last, imajo torej tudi posebno ugodnost, da bodo kar polnih dvajset let oproščeni vseh vrst davkov. Če pa bi hoteli prostovoljno, po kakšni dobri letini, dati cesarju dastni davek, potem bi se lahko ob morebitnih nevarnostih veselili še rimskega varstva. Govoril in razsodil sem kot sodnik v imenu mogočnega rimskega cesarja!

13 S tem dejanjem se je izpolnilo tudi to, da sedemdesetim družinam nihče ni mogel več odrekati posesti obdelane pušave. V nekaj letih je ta pokrajina postala ena najrodovitnejših, in vsi popotniki so jo zelo obudovali. Lastniki pa so se že po letu dni prostovoljno odločili, da pri sodišču prigrasijo dastni davek za cesarja. Tako so jih razglasili še za rimske državljane, in to jim je prineslo številne ugodnosti.

14 Ta na novo ustanovljena skupnost pa je ostala dolga leta, čeprav je morala prestati številne preskušnje, med najhujšimi, tako kot esenska. Pozneje je bil sicer zaradi uničujočih vojn in preseljevanja ljudstev uničen tudi ta najlepši del Samarije in se je znova spremenil v nekdanjo pušavo.

[Jakob Lorber](#)
[Janezov veliki evangelij](#)
[knjiga 9](#)